

Αριθμός
Εγκρίσεως
2173

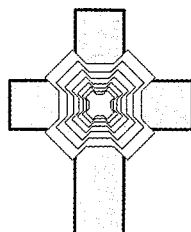
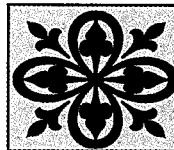
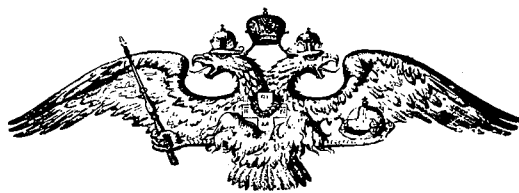
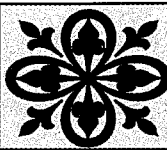
ΕΛΛΑΣ

ΕΠΕΡΜΕΤ
2173
Κ.Α.Α
ΕΠΙΘΕΩΡ

ΕΛΛΑΣ

PORT
PAYE
HELLAS

Αφ. Αδείας Έντυπο Κλειστό 1194 / 97

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Έν Έκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧ. 36

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2002

Διεύθυνσις Περιοδικού

Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ΑΘΗΝΑΙ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. Ἐγκρ. Ἀποφάσεως 10893/95

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. (01) 34.51.692- (01) 34.52.144

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐτησία συνδρομή: Ἐσωτερικοῦ, δρχ. 15 ευρώ.
Ἐξωτερικοῦ, δολ. 50

Αἱ Συνδρομαὶ δύνανται νά κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς τὸν
Λογαριασμόν μέ ἀριθμ. 041/0045365-5

Παραγωγή: ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Α.Β.Ε.Ε. Μεγ. Ἀλεξάνδρου 24 ΑΘΗΝΑΙ 104 36

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΝΑ ΜΗ ΦΟΡΟΥΝ ΡΟΥΧΑ ΑΝΔΡΙΚΑ

Τόσον συχαμερόν καί ἀλλότριον τῆς φύσεως εἶναι τό νά φορῆ ὁ ἀνὴρ γυναικεῖα ἐνδύματα, καί ἡ γυνή ἀνδρικά ὥστε ἡμποδίσεν αὐτά ἀκόμη καί ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἰς τό Δευτερονόμιον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κεφ. 22, 5 λέγων τά ἐξῆς: «Οὐκ ἐστὶ σκευὴ ἀνδρός ἐπὶ γυναικί, οὐδέ μὴ ἐνδύσεται ἀνὴρ στολήν γυναικεῖαν, ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστὶ πᾶς ποιῶν ταῦτα».

Ὡσαύτως καί ἡ Στ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὸν ΕΒ' Κανόνα αὐτῆς μέ ἀφορισμόν καταδικάζει τοὺς ἀνδρας ὅπου φοροῦν γυναικεῖα ἐνδύματα, καθὼς καί τὰς γυναῖκας ἐκείνας ὅπου φοροῦν ἀνδρικά. Τά αὐτά ἐπιτίμια καθορίζει καί ἡ ἐν Γάγγρα Σύνοδος εἰς τὸν ΙΓ' Κανόνα αὐτῆς.

Ἐπίσης καί ἡ Στ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς τὸν ΝΑ' καί ΕΒ' Κανόνα αὐτῆς εἰς ἀφορισμούς καί ἐπιτίμια ἐπιβάλλει τοὺς ἀνδρας ἐκείνους καί τὰς γυναῖκας ὅπου χορεύουν χορούς σατανικούς μέ ἄσεμνα λυγίσματα διὰ νά τραβοῦν τοὺς ὀρῶντας αὐτοὺς εἰς σατικόν ἔρωτα.

(Κανὼν ΝΑ' καί ΕΒ', ΣΤ' Οἰκ. Συνόδου).

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΗΓΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Τό «Πατριαρχεῖον» τῆς Βουλγαρίας δέν δέχθηκε τὸν ἀντίχριστο Πάπα. (Ἐφημ. Ἀγγελιοφόρος 26.5.2002). Ὁ αἰρετικὸς Χριστόδουλος δέχθηκε καί ὑποδέχθηκε τό θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως προσφωνῶν αὐτό «Ἅγιε Πάπα». Τόν ὑποδέχθηκε καί προσκύνησε τὸν ἀντίχριστον πάπαν ΜΟΝΟΝ ὁ αἰρετικὸς Χριστόδουλος ὄχι ἡ Ἑλλάς.

Ὁ ἐκεῖ «πατριάρχης» Μάξιμος δέν ὑπέκυψεν εἰς τὰς πολιτικὰς πιέσεις, νά ὑποδεχθῆ τὸν πάπα, ὅμως ὑπέκυψεν δουλικώτατα ὁ αἰρετικὸς Χριστόδουλος.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ πάπα στή Βουλγαρία πέρασε, φάνηκε μόνον σάν πολιτικὸ γεγονός. Ὁ Μάξιμος καίτοι τό πατριαρχεῖο του μετέχει τοῦ οἰκουμενισμοῦ, δέν ὑπέκυψεν εἰς τὰς πολιτικὰς πιέσεις.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα ἦτο νά πραγματοποιηθῆ προώθησις τοῦ διαλόγου καί τὴν συνεργασίαν τῶν διαφόρων θρησκειῶν, δηλαδή τὴν πανθρησκείαν καί τὸν πανθεισμόν τοῦ ἀντιχρίστου ἀθέου οἰκουμενισμοῦ τοῦ ὁποίου εἶναι πρόεδρος.

Αὐτά διὰ τοὺς ἔχοντας ἀκόμη μέσα τους ψίχουλα τοῦ ὀρθόδοξου Χριστιανισμοῦ καί ἐθνικῆς συνειδήσεως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίδες
1) Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ	19
2) ΤΟ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΝ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΙΚΩΝ ΟΡΑΣΕΩΝ(!)	20
3) Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ	21
4) ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΩΦΕΛΙΜΟΣ (ΔΙΩΣ ΔΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ) ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ	22
5) ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ: ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΚΑΙ ΑΠΕΔΗΜΗΣΕ ΕΝ ΚΥΡΙΩ Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΔΕΛΦΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΡΑΜΙΑΝΑΚΗΣ ...	23
6) ΤΟ ΑΔΟΞΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΩΝ	24

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

«καί ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός,
ἐκχεῶ ἀπό τοῦ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ, ἐπί πάσαν σάρκα...» (Ίωήλ Β' 28)

Τρεῖς φορές τόν χρόνον συνηθοῦντο οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τήν Ἱερουσαλήμ, κατά τό Πάσχα, τήν Πεντηκοστήν, καί τήν Σκηνοπηγίαν· τότε λοιπόν, ὅτε ἦτο πλῆθος πολύ εἰς ἔλεγχον τῶν θεοκτόνων Ἰουδαίων, ἐγένετο ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰσθητικῶς μέ ἦχον πνοῆς βιαίας, κατερχομένης ἀπό τόν Οὐρανόν εἰς τόν οἶκον ὅπου εὐρίσκοντο οἱ Ἀπόστολοι, ὁμοῦ καί οἱ λοιποὶ μαθηταί καί πιστοὶ συμποσούμενοι πάντες εἰς ἑκατόν εἴκοσι, διά νά φανῆ τό ἔργον θεϊκῆς δυνάμεως καί τοῦ εἰς οὐρανούς ἀναληφθέντος δώρημα, καί διά νά καταπλήξῃ τοὺς πάντας μέ τό αἰφνίδιον, ὥστε νά συντρέξωσιν εἰς τόν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καί ἡ μέν ρύμη τοῦ Πνεύματος καταβαίνουσα ἀπό τόν οὐρανόν, ἐγένετο τόν οἶκον, αἱ δέ γλώσσαι ὡς πυρός διαχωρισμέναι ἐφαίνοντο· ἐκ μέν τῆς πνοῆς ἐκπληρώθη ὁ οἶκος γενόμενος ὡς κολυμβήθρα τοῦ θείου βαπτίσματος, ὅτι ἦτο ὁ οἶκος ὅλου τοῦ κόσμου σύμβολον· ἐκ δέ τοῦ πυρός ἔμεινε ἀπλήρωτος διά νά μή φέρῃ εἰς ἔκτασιν τοὺς ὀρώντας καί δέν προσεγγίσωσι· καί τό μέν πῦρ εἰς διαφόρους γλώσσας διεμερίζετο, ἐμφαίνον μέ τόν διαμερισμόν καί τά διαφορα χαρίσματα ἐκ μιᾶς ρίζης τοῦ Παρακλητοῦ Πνεύματος διαδιδόμενα· ἡ δέ γλώσσα ἐδηλοποιεῖ τήν διά γλώσσης τῶν θείων μεγαλοουργημάτων ἐξήγησιν, ὡς τό πῦρ κατακαίουσα κάθε ἀντικείμενον· πῦρ γάρ καταναλίσκον ὁ Θεός, καί Πατήρ ὀνομάζεται, καθὼς εἰς τόν Μωϋσῆν ἐν τῷ βράτῳ ἐφάνη πρότερον· διά τοῦτο καί τό Πανάγιον Πνεῦμα ὡς ὁμοφυές τῷ Πατρί, ἐν εἴδει πυρός ὀπτάνεται, καί τότε παρέμεινε, ἐπανεπαύσατο εἰς κάθε ἓνα ἀπό τοὺς Ἀποστόλους, ὅτε εὐρίσκοντο εἰς ἀγάπην καί προσευχὴν καί ὁμόνοιαν· ὅχι μόνον δέ οἱ Ἀπόστολοι ἐπλήσθησαν ἀπό τά χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀλλά πάντες, ὅσοι ὁμοθυμαδόν εὐρέθησαν, καί πρῶτον σημεῖον ἔλαβον, εἰς τό νά λαλῶσι μέ ξένας γλώσσας θεῖα ἀποφθέγματα· διά τό ὅποιον παράδοξον τοῦτο, ἐταράχθη τό πλῆθος τῶν φυλῶν καί γενῶν, ὅπου κατοικοῦσαν εἰς Ἱεροσόλυμα, δηλαδή οἱ μέν θεοκτόνοι Ἰουδαῖοι ἐλεγχόμενοι οἱ δέ λοιποὶ εὐλαβεῖς θαυμάζοντες· διότι ὑπό τῆς συνειδήσεως διά τήν μισοφονίαν των, ἤκουσαν τά μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ παρά τῶν Ἀποστόλων μέ τήν ἰδίαν των διάλεκτον. Ὅθεν ἐξίσταντο πάντες, καί διεπόρουν ἓνας εἰς τόν ἄλλον λέγοντες, τί θέλει τοῦτο εἶναι; ὅτι ποτέ δέν ἐφάνη ἄλλοτε εἰς τοὺς προφήτας τόση πλουσία χάρις τοῦ Πνεύματος, καθὼς σήμερον εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἐκύθησαν ὡς ὑετός τά χαρίσματα, τά ὅποια ἐμφαίνουσι τήν καταλλαγὴν καί ἀγάπην τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀνθρωπό-

τητα, τήν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀνελθὼν εἰς τοὺς Οὐρανούς ἐνήργησεν, ὅτι εὐθέως ἐξαπέστειλε τό Πανάγιον Πνεῦμα μέ τά χαρίσματα Του εἰς πληροφориάν καί βεβαίωσιν τῆς καταλλαγῆς καί φιλιώσεως τά ὅποια ἦσαν ἐκεῖνα τά σημεῖα ὅπου οἱ Ἀπόστολοι ἐνήργουν καί εἰς τοὺς πιστευόντας καί εἰς τοὺς βαπτιζομένους μετέδιδον νά λαλῶσι γλώσσας, νά προφητεύωσι, νεκρούς νά ἐγείρωσι, λεπρούς νά καθαρίζωσι, δαιμόνια νά διώκωσι, καί τά πνευματικά σημεῖα ὅπου μέ τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς δέν βλέπονται, δηλαδή νά σγχωρῶσι τά ἁμαρτήματα, Υἱούς Θεοῦ πιστευόντας νά ἐργάζωνται, διά νά ἀντιπαρατάττωνται πρὸς τὰς ἀρχάς καί ἐξουσίας τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καί πρὸς πάντα τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα· καί προσέτι νά στέκωνται σταθεροὶ καί ἀκαταμάχητοι εἰς τήν πίστιν, νά μή λογίζωνται εἰς οὐδέν τά ἀναρίθμητα τῶν τυράννων βασανιστήρια, νά καταφρονῶσι τόν κόσμον τόν πλοῦτον καί τὰς φαντασίας του, νά νεκρώνωσι τό σῶμα μέ νηστείας, καί ἀγρυπνίας, καί πτωχείαν ἐκούσιον, νά γυμνητεύωσι μέσα εἰς τὰς ἐρήμους, νά σγχωρῶσι τοὺς ἐχθρούς των, νά εὐρεγῶσιν ἐκεῖνους ὅπου τοὺς ἠδίκησαν, νά προσεύχωνται δι' ἐκείνους ὅπου τοὺς ἐκακοποίησαν ἢ τοὺς ἐζημίωσαν, νά ἀγαπῶσιν ὡς τόν ἑαυτὸν των τόν πλησίον των, καί τά λοιπὰ χαρίσματα τοῦ Αὐτοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως, πνεῦμα βουλής, πνεῦμα γνώσεως, πνεῦμα ἰσχύος, πνεῦμα ὑπομονῆς, πνεῦμα φόβου Θεοῦ, τά ὅποια χαρίσματα διαιρεῖ ἐνὶ ἐκάστῳ τό Πανάγιον Πνεῦμα ὡς βούλεται· ἀλλὰ τά μέν πρῶτα χαρίσματα τῶν γλωσσῶν, τῶν προφητειῶν καί τῶν ἰαμάτων μέχρι τινός ἐνηργοῦντο διά τοὺς ἀπίστους, καί ὡς μή ἀναγκαῖα ἔπαυσαν· τά δέ λοιπὰ, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τήν σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ἐνεργοῦνται μέχρι συντελείας ὅχι μόνον δι' ἀξίωσιν ἀλλὰ καί δι' ἀναξίωσιν· διά τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν ζωὴν τήν αἰώνιον· διά τοῦτο ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἴτε γλώσσαι εἴτε προφητεῖαι καταργηθήσονται, ὅτι ἐκεῖνα τά αἰσθητά σημεῖα διά τοὺς ἀπίστους ἐγίνοντο· μένει δέ τό ὑπέρτερον καί καθ' ὑπερβολὴν σημεῖον τῆς ἀγάπης τό ὅποιον συγκρίνων μέ τά λοιπὰ θαύματα, ἀποφαίνεται οὕτως: «ἐάν τὰς γλώσσας τῶν Ἀγγέλων λαλῶ, ἐάν ἔχω πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἐάν παραδῶ τό σῶμα μου ἵνα καυθῆ, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμί»· καί ἡ ἀγάπη λοιπόν, ἡ ἄφεις τῶν ἁμαρτιῶν καί ἡ υἰοθεσία, καί ἡ πίστις, καί τά ἑπτὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν ἔλειψαν ἀπό τοὺς πιστοὺς, μήτε θέλουν

λείπει μέχρι τέλους πώποτε, αλλά και εκ τῶν θαυμάτων ἐκείνων τῶν ἀρχαίων ἐν ἐκάστη γενεᾷ καὶ γενεᾷ δὲν ἔλειψαν κατὰ μέρος ἐνεργούμενα, καθὼς καὶ μαρτύρια μέχρι αἵματος ἀπεδείχθησαν εἰς τοὺς πιστοὺς μέχρι τῆς σήμερον, τὰ ὁποῖα εἰσὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργεῖαι πρὸς τοὺς ἀξίους διὰ τῶν πάντων πιστῶν καὶ ἀπίστων ὠφέλειαν, καὶ εἰς ἀρραβῶν διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ μέλλοντα, τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη ὁ Κύριος νὰ χαρίσῃ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ εἰς ἐκείνους ὅπου ἐτήρησαν τὴν πίστιν ἀμώμητον, καὶ τὰς σωτηρίους καὶ μακαρίους ἐντολάς τοῦ Θεοῦ φυλάττουσι.

Λοιπὸν, ἀδελφοί, ἅς μὴ σβεννύωμεν τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος, ὅπου πιστεύσαντες καὶ βαπτισθέντες

εἰς Χριστὸν ἐλάβομεν, ἀλλὰ μὲ κάθε προσοχὴν ἅς διαφυλάττωμεν ἀμόλυντον τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς υἰοθεσίας ἄσπιλον· ἅς ἀποφεύγωμεν τὰς μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου ἅς ἀποδιώκωμεν πανταχόθεν τὰς πονηρίας του, διὰ νὰ καρποφορῶμεν ἐν τῷ παρόντι βίῳ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος τοῦ ἡμῖν ἐνοικούντος, ἄλλος τριάκοντα, ἄλλος ἐξήκοντα καὶ ἄλλος ἑκατὸν· ἐν τῷ μέλλοντι εὐφροσύνην τὴν ἀνεκλάλητον μετὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ὁ θεὸς Παῦλος προαποφαίνεται «καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα», ὧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, καὶ ἡ προσκύνησις σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΤΟ ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΟΝ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΙΚΩΝ ΟΡΑΣΕΩΝ

(*Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο*)

Οὗτοι δὲ πάντες, σχήματα ἔβλεπον διάφορα οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν, ἔδειξα τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ συγκατέβην φησὶ πρὸς τὴν τῶν ὁρώντων ἀσθένειαν» (Ἐνθ. ἀνωτέρω).

Συνωδὰ τοῖς ἀνωτέρω καὶ ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης, γράφει:

«Τὴν οὐσίαν αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) πάντῃ ἀμέθεκτον καὶ ἀκοινώνητον μὲ ἡμᾶς καὶ μὲ τὴν ὅλην τὴν κτίσιν δοξάζομεν». «Οὐδεὶς γὰρ ἐώρακε πώποτε Θεὸν λέγει ὁ Μονογενὴς» καθὼς εἶναι δηλαδὴ κατ' οὐσίαν.

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν Μωϋσέα εἶπεν «οὐ μὴ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν μου ἄνθρωπος καὶ ζήσεται». Τὴν δόξαν του ὅμως καὶ τὴν λαμπρότητα τὴν ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ, καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν πιστεύομεν ὀρθῶς ὅτι εἶναι δεκτικὴ νὰ βλέπεται καὶ νὰ εἶναι εἰς ἡμᾶς δεκτικὴ καὶ ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἔγιναν αἱ ὁράσεις τῶν Προφητῶν, αἱ φωτοφάνειαι καὶ ἐλλάμψεις εἰς τοὺς Ἁγίους καὶ αἱ διακονίαι καὶ τὰ ἐνεργήματα τῶν δυνάμεων καὶ ὅτι λαμβάνομεν ὅλοι μας χάριν Θεοῦ καὶ ὄχι οὐσίαν» (ἐνθ. ἀνωτ. «Περὶ τοῦ σκοποῦ τῶν αἰρετικῶν» Ἐκδόσεις Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, σελ. 64).

Καὶ ὁ αὐτὸς Ἅγιος ἀλλαχοῦ τονίζει: «Οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος» καθὼς λέγει καὶ ὁ Δανιὴλ, ὅταν ἐθεώρησεν αὐτὸν τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἤρχετο καὶ ἔφθασεν ἕως τὸν Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, εἰς τὸν ἴδιον Πατέρα του καὶ παρέλαβε ἐπάνω εἰς ὅλους τὴν ἐξουσίαν, ἂν καὶ ἔχη αὐτὴν ὡς Λόγος, ἀϊδίως σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι» (Ἐνθ. ἀνωτ. Ἑρμηνεία εἰς τὸ Ἱερὸν Σύμβολον», σελ. 412). Καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: «Ἡ Δημιουργία τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ μηδὲν ἔγινε μὲ τὴν

θειαν ἐνεργεῖαν ὡς βούλησιν» (Ἐκδόσεις Ὁρθόδοξου Πίστεως, σελ. 479, Γ').

Συμφώνως πρὸς τὰς μέχρι τοῦδε ἐκτεθείσας Πατερικὰς φωνάς, ἡ Μία Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, Ἦς ἐν προκειμένῳ Πρόσωπον ἐπέχει ἡ τελευταία τῶν Οἰκουμεικῶν Συνόδων, ἡ ἐβδόμη γενικῶς καὶ εἰδικώτερον αἱ ἐπὶ τοῦ Ἀοιδήμου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι τῶν ἐτῶν 1341, 1347, 1351 καὶ 1368.

Ὁ Θεὸς εἶναι πάντῃ ἀπερίγραπτος, ἀκατάληπτος καὶ ἀπρόσιτος εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὸν Νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τῶν ἀγγέλων. Ὁ Θεὸς γίνεται γνωστός εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν ἐνεργειῶν Του. Μία ἐκ τῶν προρρηθεισῶν ὀκτώ ὁδῶν ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Κόσμον, εἶναι καὶ αἱ κατ' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν τοῦ ἀπειροσήτου Θεοῦ Θεοφάνειαι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Βίου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποτελεῖ ἐντολὴν Θεοῦ, ὑπὸ τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων περιχαρακωθεῖσα, ἡ εἰκονικὴ περιγραφὴ καὶ παράστασις τῶν Θεοφανειῶν τούτων καὶ οὐχὶ τῆς θείας οὐσίας ἢ τῶν ἀγγέλων.

Αἱ διάφοροι θεοφάνειαι, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Βίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦν ἐκφάνσεις τῆς ἀκτίστου θείας χάριτος.

Τόσον ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις, ὅσον καὶ ἡ Ἁγιογραφία εἰς τὰς αὐτάς ἀληθείας ἀναφέρονται.

Τέλος

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΩΦΕΛΙΜΟΣ (ΙΔΙΩΣ ΔΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣ) ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ

Οὗτος ὁ ἐν ἁγίοις πατήρ ἡμῶν Νικόλαος ἔγινε στρατιώτης κατὰ τοὺς χρόνους Νικηφόρου τοῦ Βασιλέως, τοῦ Πατρικίου καὶ Σταυρακίου ἐπικαλουμένου, ἐν ἔτει 802 καὶ ὅτε ἐκεῖνος συνήθροισε στρατούς ἵνα πολεμήσῃ τοὺς Βουλγάρους, τότε καὶ αὐτὸς ἐξῆλθε μετὰ τῶν στρατευμάτων.

Διερχόμενος δὲ ἔκ τινος τόπου, ἐπειδὴ ἦτον ἐσπέρα, ἔμεινε εἰς πανδοχεῖον καὶ ἀφοῦ ἐδειπνῆσε μετὰ τοῦ πανδοχέως, προσευχήθη καὶ ἐπλάγιασε ἵνα κοιμηθῇ. Κατὰ δὲ τὴν ἕκτην ἢ καὶ τὴν ἑβδόμη ὥραν τῆς νυκτός, ἡ θυγάτηρ τοῦ πανδοχέως τρωθεῖσα ὑπὸ σατανικοῦ ἔρωτος, ἐπῆγεν ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμάτο ὁ Ὅσιος, καὶ τὸν ἐκέντησε, παρακινουσα αὐτὸν εἰς αἰσχράν πράξιν. Ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν πρὸς αὐτήν: Παῦσαι, ὦ γύναι, τὸν σατανικὸν καὶ ἀθέμιτον ἔρωτα μὴ θελήσῃς δὲ καὶ σὺ νά μολύνῃς τὴν παρθενίαν σου, ἐμέ τὸν ταλαίπωρον νά καταβιβάσῃς εἰς τοῦ Ἄδου τό πέταυρον. Αὐτὴ δὲν ἀνεχώρησε μὲν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγην ὥραν προσελθοῦσα αὐθις, ἠνώχλει τὸν δίκαιον. Ὁ δὲ Ὅσιος τὴν ἀπέβαλε καὶ δευτερον, ἐλέγξας καὶ ἐπιτιμήσας αὐτὴν σφοδρῶς· ἀλλ' ἐκείνη πάλιν ἀνεχώρησε καὶ πάλιν ἐπέστρεψε, μεθυμένη οὖσα ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Τότε ὁ Ἅγιος λέγει πρὸς αὐτήν: Ταλαίπωρος καὶ ἀναιδεστάτη, δὲν βλέπεις ὅτι οἱ δαίμονες σέ ταράττουσιν, ἵνα καὶ τὴν παρθενίαν σου φθειρώσι, καὶ τὴν ψυχὴν σου κολάσωσι, καὶ ἀκολούθως σέ καταστήσωσι γελοῖαν καὶ ἐπονειδιστον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν βλέπεις, ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος πορευόμεαι εἰς ἔθνη βάρβαρα, καὶ εἰς πόλεμον καὶ αἱματοχυσίαν, μετὰ τοῦ Θεοῦ τὴν βοήθειαν; Ταῦτα καὶ ἄλλα ἐπιπληκτικά λόγια εἰπὼν ὁ δίκαιος πρὸς τὴν γυναῖκα, ἀποβαλὼν αὐτήν, ἠγέρθη καὶ ἀφοῦ ἐτέλεσε τὴν προσευχὴν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπηρεσίαν του. Τὴν δὲ ἐρχομένην νύκτα, καθὼς ἐκοιμήθη, βλέπει ὅτι ἴστατο εἰς ὑψηλὸν καὶ περιόπτον τόπον, καὶ ὅτι πλησίον του ἐκάθητο κριτής, ὅστις εἶχε τὸν δεξιὸν του πόδα θετιμένον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτόν: Βλέπεις τὰ στρατεύματα τοῦ ἐνός μέρους τῶν Ρωμαίων, καὶ τοῦ ἄλλου μέρους τῶν Βουλγάρων; Ὁ δὲ Νικόλαος ἀπεκρίνατο, ναί, Κύριε, βλέπω ὅτι οἱ Ρωμαῖοι συγκόπτουσι καὶ νικῶσι τοὺς Βουλγάρους. Τότε ὁ φαινόμενος λέγει πρὸς τὸν δίκαιον: Βλέπε εἰς ἐμέ. Ὁ δὲ στρέψας τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτόν, εἶδεν, ὅτι τὸν μὲν δεξιὸν του πόδα εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν δὲ ἀριστερόν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ· ἔπειτα θεωρήσας τὰ στρατεύματα, βλέπει ὅτι οἱ ἐχθροὶ Βούλγαροι κατέκοπτον τοὺς Ρωμαίους.

Αφοῦ δὲ ἔπαυσεν ἡ συγκοπὴ καὶ ὁ πόλεμος, λέγει ὁ φαινόμενος κριτής πρὸς τὸν δίκαιον: Παρατήρησον καλῶς τοὺς τόπους τῶν φονευθέντων σωμάτων καὶ λέγε μοι τί βλέπεις. Ὁ δὲ Νικόλαος παρατηρήσας καλῶς, εἶδεν ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην πλήρη νεκρῶν σωμάτων τῶν φονευθέντων Ρωμαίων· μεταξύ δὲ αὐτῶν βλέπει καὶ τόπον πράσινον ὠραῖον, διάστημα ἔχοντα, ἕως μιᾶς κλίνης ἐνός ἀνθρώπου. Τότε ὁ φαινόμενος φοβερός εἶπε εἰς τὸν στρατιώτην Νικόλαον:

Καὶ τίνος νομίζεις ὅτι εἶναι ἡ κλίνη ἐκείνη; ὁ δὲ Νικόλαος ἀπεκρίθη, ιδιώτης καὶ ἀμαθῆς εἶμαι, αὐθέντα μου, καὶ δὲν

ἤξεύρω. Λέγει πρὸς αὐτόν πάλιν ἐκεῖνος ὁ φοβερός: Ἡ κλίνη ἦν βλέπεις, εἶναι ἰδική σου, καὶ εἰς αὐτὴν ἐμελλες νά πέσης καὶ ἐσύ, μετὰ τῶν ἄλλων φονευθέντων συστρατιωτῶν σου, ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἀπετίναξας ἐπιτηδείως, καὶ ἐνίκησας τὸν τρίπλοκον ὄφιν, ἤγουν τὴν γυναῖκα, ἦτις τρίς σέ ἐπολέμησε, παρακινουσα σε εἰς αἰσχράν πράξιν, διὰ τοῦτο σὺ ὁ ἴδιος ἐλύτρωσας τὸν ἑαυτὸν σου, ἀπὸ τῆς συγκοπῆς ταύτης καὶ τοῦ θανάτου, καὶ ἔσωσας τὴν ψυχὴν σου ἐν ταῦτῳ καὶ τό σῶμα σου. Λοιπὸν οὐδέ φυσικὸς θάνατος θέλει σέ κυριεῦση, ἐάν μὲ ὑπηρετήσῃς γνησίως. Ταῦτα θεασάμενος, ὁ δίκαιος καὶ γενόμενος ἔμφοβος ἐξύπνησε, καὶ ἐγεθνεῖς ἐκ τῆς κλίνης, προσευχήθη· ὠπισθοχωρήσας δὲ μιᾶς ἡμέρας τόπου, ἀνέβη εἰς ἓν ὄρος, καὶ ἐκεῖ προσήυχετο ἡσύχως εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὸ Ρωμαϊκὸν στράτευμα.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βασιλεὺς ὑπῆγεν εἰς τὰς κλεισωρίας τῆς Βουλγαρίας ἀνέβησαν καὶ οἱ Βούλγαροι εἰς τὸ ὄρος, ἀφῆσαντες εἰς φύλαξιν τοῦ τόπου 15 ὡς ἔγγιστα χιλιάδας στρατόν, τὸν ὁποῖον οἱ Ρωμαῖοι κατέσφαζον. Ὅτε ὑπερφηρανευθέντες διὰ τὴν νίκην ταύτην, ἐγένοντο ἀμελεῖς· ἐνῶ λοιπὸν ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι ἀμερικῶς καὶ ἀπροφυλάκτως ἐκάθευδον, ἦλθον κατ' αὐτῶν νυκτός οἱ Βούλγαροι, καὶ ὅλους σχεδὸν μετὰ τοῦ Βασιλέως Νικηφόρου τοὺς ἐπέρασαν ἐν στόματι μαχαίρας. Τότε ὁ δίκαιος Νικόλαος ἐνθυμηθεὶς τὴν ὀπτασίαν ἣν εἶδεν, ἠύχαριστήσας τῷ Θεῷ καὶ ἐπέστρεψε ὀπίσω κλαίων, καὶ ὀδυρόμενος ἔπειτα μεταβάς εἰς Μοναστήριον ἔλαβε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν καὶ ὑπηρετήσας γνησίως εἰς τὸν Θεόν ἀρκετὰ ἔτη, ἔγινε διακριτικώτατος καὶ μέγας Πατήρ.

Χριστιανοί: Οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶπον, ἡ προσευχὴ συνδέει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸν Θεόν. Καὶ ἄτομα, οἰκογένειαι, ἔθνη καὶ λαοὶ ὅπου ἐγκατέλειψαν τὴν προσευχὴν ἔπεσαν εἰς πορνείαν. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ σώματος καὶ ψυχῆς. Ὁ δὲ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος λέγει: (Θεσσαλ. Α. 5-17): «*Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε ἐν παντί καὶ εὐχαριστεῖτε. Τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς: Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε...*» Καὶ (Κορινθ. Α. 6-18) λέγει: «*Φεύγετε τὴν πορνείαν. Ἀκόμη δὲ οὐδεμίαν ἀνάμειξιν νά ἔχωμεν μετὰ πόρνους καὶ μοιχοῦς, οὐδέ νά συντρώγωμεν μετ' αὐτούς, λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.*» (Κορινθ. Α. 5-11): «*Νῦν δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναμιγνυσθε ἐάν τις ἀδελφός ὀνομαζόμενος ἢ πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ εἰδωλολάτρης ἢ λοιδωρός ἢ μέθυσος ἢ ἄρπαξ τῷ τοιοῦτῳ μηδὲ συνεσθίειν.*» (Κορινθ. Α. 6-13): «*Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ Κύριος τῷ σώματι.*» (Ἐβραίους 13-4): «*Πόρνους δὲ καὶ μοιχοῦς κρινεῖ ὁ Θεός.*» (Ἀποκάλυψις 21-8): «*Τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένην πυρὶ καὶ θείῳ.*» (Ἀποκ. 22-15): «*Ἐξῶ οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.*»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΚΑΙ ΑΠΕΔΗΜΗΣΕ ΕΝ ΚΥΡΙΩ Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΔΕΛΦΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΡΑΜΙΑΝΑΚΗΣ

Τήν 20ήν του μηνός Φεβρουαρίου 2002 ο.έ, ημέραν Τρίτην έκοιμήθη έν Κυρίω ό άγωνιστής άδελφός και άναγνώστης ιεροφάλης Ιωάννης Κεραμιανάκης. Στήν έξόδιον άκολουθία παρέστησαν οι Σεβασμιότατοι Αρχιερείς, Σερβίων και Κοζάνης κ. Τίτος και Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, καθώς και οι ιερομόναχοι π. Χρυσόστομος Κατουνακιώτης, π. Γεννάδιος Παναγιώτου και π. Κοσμάς Σκρέτας, ό Δήμαρχος Αγ. Δημητρίου κ. Παντελεήμων Ειρηνάκης, συγγενείς και φίλοι. Έπικήδειους έκφώνησαν οι Σεβ. Αρχιερείς και ό Θεολόγος Απόστολος Βρακάτος.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ό άείμνηστος Ιωάννης Κεραμιανάκης γεννήθηκε τό 1931 στά Χανιά τής Κρήτης από φτωχούς αλλά έναρετους γονείς τό Λεωνίδα και τήν Αικατερίνη. Σε ήλικία 12 χρονών όρφάνεψε από μητέρα. Άν και καλός μαθητής στο σχολείο, άφησε τά μαθητικά θρανία και ρίχτηκε στόν άγώνα για τή βιοπάλη. Η δίψα του ώστόσο για γνώση και μάθηση δέν τόν έγκατέλειψαν ποτέ.

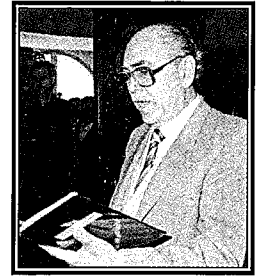
Στά έφηβικά του χρόνια θά τόν βρούμε, πότε στο φτερό ενός αυτοκινήτου ανάμεσα σε Άθήνα και Θεσσαλονίκη, στό κυνήγι του μεροκάματου, πότε στά θρανία στή νυκτερινή σχολή «Προμηθέας».

Άντιμετώπισε, όπως ήταν φυσικό, πολλές δυσκολίες ώστόσο ή ήθική, ή έντιμότητα και ή αισιοδοξία ποτέ δέν τόν έγκατέλειψαν. Μέ άλλα λόγια ό μακαριστός από πολύ μικρή ήλικία ήταν ένας άγωνιστής, στοιχείο πού διαμόρφωσε τό χαρακτήρα του και τόν τρόπο πού έβλεπε κι αντιμετώπιζε τή ζωή.

Έγινε β' μηχανικός του Έμπορικού Ναυτικού. Στήν ξηρά εργάστηκε τά τελευταία χρόνια μέχρι πού συνταξιοδοτήθηκε σε μεγάλη αυτοκινητοβιομηχανία σαν εκπαιδευτής μηχανικός.

Αυτοδίδακτος, μιλάγε και έγραφε άπταιστα άγγλικά και γερμανικά. Παντρεύτηκε με τήν συντοπίτισά του Καλλιόπη και μαζί πορεύτηκαν 40 χρόνια μέχρι τό θάνατό του. Μαζί αντιμετώπισαν όλες τίς χαρές μά και τίς λύπες τής κοινής τους ζωής πού δέν ήταν και λίγες.

Στήν ορθοδοξία κατηχήθηκε από το Μοναχό π. Άναστάσιο Παλάσκα και άκολούθησε τό παλαιό ήμερολόγιο τό 1972. Υπήρξε πνευματικό τέκνο του Σεβ. Μητροπολίτου Κοζάνης κ. Τίτου.

Διετέλεσε ιεροφάλης στόν Έιρό Ναό Άγίας Τριάδος Έλιουπόλεως, Άγίου Γεωργίου Κερατέας, Τιμίου Προδρόμου Ρούφ και όπου άλλου τόν καλούσε τό καθήκον ή παρευρίσκονταν.

Υπήρξε μεγάλος άγωνιστής τής ορθοδοξίας και μαχητικό στέλεχος του ιερού άγώνος δίδοντας τό παρών σε κάθε άγωνιστικό κάλεσμα τής Έκκλησίας. Ίδιαίτερα σημαντική υπήρξε ή προσφορά του στόν άγώνα κατά τής νεοεμφανισθείσης αίρέσεως τής εικονομαχίας κατά τής όποιας προέταξε τά στήθη του, παλαιόντας σθεναρώς για τήν Έιρά Μονή Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσεως τής Κερατέας, παρών σε όλες τίς δίκες και ενισχύοντας παντοιοτρόπως τήν άδελφότητα.

Η διεύθυνση του περιοδικού Κ.Ε.Ο. εύχεται τήν έξ ύψους παρηγορία στήν εύλαβέστατη σύζυγο του έκλιπόντος και το «Αιώνια ή μνήμη» εις τόν μακαριστόν άδελφό Ιωάννη.

Στή συνέχεια παραθέτουμε τόν επικήδειο λόγο του κ. Αποστόλου Βρακάτου:

Σεβ/τοι Άγιοι Αρχιερείς

Σεβαστοί πατέρες

Άγαπητοί άδελφοί, τεθλιμένη όμήγυρις τής καθ' ήμάς Έκκλησίας.

Σήμερα συγκεντρωθήκαμε για νά αποδώσουμε τόν ύστατο χαιρετισμό και νά προπέμψουμε στήν τελευταία κατοικία του τόν νεκρό, του μακαριστού άδελφού μας και συναδέλφου ιεροφάλη Ιωάννου Κεραμιανάκη.

Η Έκκλησία μας σήμερα δέν πενθει ένα άπλό μέλος τής. Πενθει έναν ανιδιοτελή άγωνιστή και συνειδητό χριστιανό του όποιου ή ζωή μέσα στό χώρο τής Έκκλησίας υπήρξε μία πορεία συνειδητής βίωσης τής διδασκαλίας του Ευαγγελίου και τήρησης των κανόνων τής Έκκλησίας.

Ό μακαριστός μελετούσε, έξ' όσων γνωρίζω, τόν νόμο του Θεού και παρακολουθούσε εκ του σύνεγγυς τά εκκλησιαστικά δρώμενα με τήν λεπτότητα και διακριτικότητα πού τόν χαρακτήριζε και γι' αυτό τό λόγο είχε γνώμη για πολλά πράγματα, γνώμη πού κατέθετε πάντοτε με ήθος και με συνέπεια.

Θρυλική θά μείνει πλέον ή γραφομηχανή του, με τήν όποία αντιμετώπιζε τούς νεοεικονομάχους και τούς όποιους κατακεραύνωνε.

Όταν τό κινδυνεύομενον ήταν ή πίστις, ό μακαρι-

στός δέν υποχωρούσε, αλλά προέτασε τήν διαφωνία του μέ αγωνιστικότητα και έπιχειρήματα. Η συμβολή του στόν άγώνα κατά τής Νεοοικονομαχίας ήταν σημαντική.

Στήριζε τήν αδελφότητα του Μοναστηριού που τόσο άγάπησε και τής όποίας υπήρξε πολύτιμος άρωγός, και τήν έμφύχωνε μέ λόγους αλλά και πράξεις ήθικης και ύλικής στήριξης.

Οί άγώνες του αυτοί θά μείνουν άξέχαστοι και παράδειγμα προς μίμηση τόσο στην αδελφότητα τής Μονής όσο και σέ μās τούς ύπολοίπους άπορφανισθέντες Χριστιανούς.

Παντού ό κυρ-Γιάννης στην πρώτη γραμμή, στό Μοναστήρι τής Κερατέας, στά δικαστήρια, στά συλλαλητήρια, στίς συγκεντρώσεις, στίς έορταστικές έκδηλώσεις.

Από κάθε έπαλξη έδινε τό στίγμα, τόν παλμό του άγώνα μέ τόν χειμαρρώδη λόγο του, τίς χαρακτηριστικές χειρονομίες, αλλά και τό πηγαίο χιούμορ και τό χαμόγελο που δέν έλειπε ποτέ από τό στόμα του, άκόμη και στο κρεβάτι του πόνου.

Αλλά και από μία άλλη έπαλξη του άγώνος ό μακαριστός υπήρξε άπαραμίλλο παράδειγμα άγωνιστού.

Άριστος άκτοχος τής Έκκλησιαστικής Βυζαντινης μας μουσικής, μās παρέδιδε μέ τήν καθαρή και διαυγέστατη φωνή του όχι μόνο μαθήματα άριστης έκτέλεσης των φαλλομένων ασμάτων αλλά και μαθήματα ήθους, κατάνυξης και ευγένειας σέ όποιο άναλόγιο και άν

υπηρετήσε, πάντοτε άνιδιοτελώς και μέ βαθιά συνείσθηση τής άποστολής του.

Μακαριστέ άδελφέ μας Ίωάννη,

Άπό όλη τήν επί γής πορεία σας, στό χώρο τής στρατευομένης Έκκλησίας, εκείνο που ξεχώριζε ιδιαίτερα ήταν ή προσήλωση και έμμونه σας στην Όρθοδοξία. Γι' αυτήν αναπνέατε, γι' αυτήν έξούσατε και αγωνιζόσασταν. Αυτήν τήν βαριά κληρονομία που μās άφήνετε, ύποσχόμαστε ότι θά διακρατήσουμε και διαφυλάξουμε ως κόρην όφθαλμού. Θά προσπαθήσουμε και μέ τίς δικές σας πλέον προσευχές από τήν θριαμβεύουσα πιά Έκκλησία στην όποία καταταγήκατε, έμπνεόμενοι από τό παράδειγμά σας και τήν αγωνιστική σας διάθεση, νά διαφυλάξουμε.

Είς τούς συγγενείς και φίλους και ιδιαίτέρως εις τήν σύζυγόν σας, ευλαβέστατη κυρία Καλλιόπη μέ τήν όποία πορευτήκατε μαζί σ' αυτήν τήν ζωή, ευχομαι τήν έξ ύψους παρηγορία και έλπίδα τής μελλούσης ζωής.

Σās μεταφέρω επίσης άδελφέ Ίωάννη τόν ύστατο χαριετισμό και τήν ευγνωμοσύνη του μοναχού π. Βησσαρίωνος, ό όποιος λόγω άποστάσεως δέν ήμπόρεσε νά παρευρίσκεται τήν ώρα ταύτην και μετά του όποιου έσεις μακαριστέ άδελφέ και ή πιστή σύζυγός σας αγωνιστήκατε σθεναρώς κατά τής λαίλαπος τής Οικονομαχίας.

Αιωνία σας ή μνήμη άξέχαστε και αλησιμόνητε άδελφέ Ίωάννη και άς είναι έλαφρύ τό χώμα που θά σκεπάζη τό σκήνωμά σας!

ΤΟ ΑΔΟΞΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΩΝ

Η πίστις, ή ιδέα και τό φρόνημα των Φλωρινικών δέν παρέμεινε μόνον ως ιδέα, αλλά έγένετο και έργον. Έτσι τόν Φεβρουάριον και Μάρτιον του 1953 δύο ψευδεπίσκοποι πιστοί άκόλουθοι του φρονήματος των: Δημητριάδος Γερμανού Μαυρομάτη, Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδη και Ζακύνθου Χρυσοστόμου Δημητρίου, του πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου Καβουρίδη, ό Χριστόφορος Χατζής και ό Πολύκαρπος Λιώσης δι' αίτήσεώς των προς τήν σχισματοοιαιρετικήν σύνοδον του νέου ήμερολογίου άποκαθίστανται εις «έπισκοπός» του νέου ήμερολογίου Έλλάδος. Ο μέν Χριστόφορος ως Καρουπόλεως και ό Πολύκαρπος ως Σταρουπόλεως. Τήν επιστροφήν των εις τόν ίδιον έμμετόν έδημοσίευσεν ή έφημερίς «Άκρόπολις» τήν 25ην-2-1953 καθώς και έτέρα έφημερίς τήν 13.3.1953. Άποκόμματα των όποιων αναδημοσιεύομεν κατωτέρω.

Είς τήν συνέχειαν αναδημοσιεύομεν σχόλιον τής έφημερίδος «Έκκλησιαστικός Άγών» Οκτώβριος του 1970 άριθμ. φύλλου 51 σελ. 4 περί του νεοημερολογίτου Έπισκόπου Θεοφίλου Ιονέσκου, Ρουμάνου όστις έλαβεν μέρος εις τήν χειροτονίαν του Άρχιμ. Άκαίου, (έπώνυμον Παπάς) τήν 9.12.1960 εις τήν πόλιν Ντιτρούτ των ΗΠΑ.

Τό σχόλιο αναφέρει ότι ό έν λόγω Θεόφιλος μνημόνευε και τόν αντίχριστον Πάπα!!! ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ. Τό σχόλιον είναι ευανάγνωστον.

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 51, ΣΕΛ. 4
ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ!

Ο έν Παρισίοις εύρισκόμενος Ρουμάνος έπίσκοπος Θεόφιλος, άνήκων εις τήν υπό τον Φικάρετον Σύνοδον των έν διασπορά Ρώσων, εις βίαν Λειτουργίαν έμνημόνευε και του άνόματου του Πάπα Παύλου ΣΤ' Γ' Δυσκολεύομεθα τα πιστεύσομεν τήν άνωτέρω ειδήσιν. Ως γνωστόν, ό Θεόφιλος, καίτοι Νεοημερολογίτης, χειροτόνησε πρό έτών όμοι μετά του Ρώσου Έπισκόπου Σικάφου Σεραφείμ τον έξιμνηστον ήδη έπίσκοπον των έν Έλλάδι Παλατιοημερολογιτών Άκάκιον Πασιάν.

Η έν Άμερικη Σύνοδος του Φικάρετου άφείλει νά προβή εις διευκρινίσεις, διότι πολλοί ψυχαί έσκανδαλισήσαν από τήν ειδήσιν.

ΜΕΤΕΜΕΛΕΘΗ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΠΑΠΑ ΙΣ Η ΜΕΡΟΛΟΓΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Τήν πρώτην χθές συνήλθεν υπό τήν προεδρίαν του Μακαριστάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών τό 17μελές Έκκλησιαστικόν Άναθεωρητικόν Δικαστήριον και ου.ε τή ησαν επί τής ύπερληθείου παρά του παλατιοημερολογιτου κληρικού Πολυκάργου Λιώση αίτήσεως άπανθ' αυ εις τούς ύόλους τής επισόμου Έκκλησίας.

Τό Δικαστήριον εδέχθη έπισς άπονέμειν ή μεταμληθεί κληρικός εις τήν Έκκλησίαν μέ τόν βαθμόν Έπισκόπου Σαίρουπόλεως. 13/3/53

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΤΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Η Ίερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Ελλάδος έν τή προσπάθειά της διά τήν άποκατάστασιν τής ενότητος εις τούς κόλπους τής Έκκλησίας προέβη εις τήν άποκατάστασιν του καθαιρεθέντος κληρικού των παλατιοημερολογιτών Χριστόφρου Χατζή εις τόν όποιον άπενεμήθη ό τίτλος του επισκόπου Καρουπόλεως.